

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/167/2018
Identifikačné číslo spisu:	1313218952
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1313218952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F.. L.Á. Y., trvale bytom v H., H.N. X, zastúpeného Mgr. Jurajom Hudákom, advokátom v Bratislave, Klariská 7, proti žalovanej S.. Z. K., trvale bytom v G., H. XXX/XA, zastúpenej JUDr. Milanom Bobákom, advokátom v Bratislave, Kalinčiakova 25, o 7.151 766,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45 C 212/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2016 sp. zn. 4 Co 402/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. januára 2015 č. k. 45 C 212/2013-96 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (ako niekdajší klient žalovanej) na žalovanej (ako advokátke) domáhal zaplattenia náhrady škody vo výške 7.151 766,- € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 1. januára 2008 do zaplattenia (okrem náhrady trov konania). Žalobcovi tiež uložil povinnosť zaplatiť žalovanej do rúk jej advokáta náhradu trov konania v sume 73 697,72 € a to do 3 dní. Rozsudok odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samú, právne ust. § 18 ods. 1 a 2 a § 26 ods. 1 a 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a § 100 ods. 1, § 101 a § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom nepreukázaním žalobcom (bezpečne) žiadneho z troch zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi (1. porušenie povinnosti advokáta, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody) a dôvodnosťou námietky premlčania žalobou uplatneného práva zo strany žalovanej (keď v tomto prípade malo dôjsť k márnemu uplynutiu subjektívnej dvojročnej premlčacej doby 23. mája 2011 a objektívnej trojročnej premlčacej doby rok nato, pričom žaloba bola podaná až 24. septembra 2013).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 28. septembra 2016 sp. zn. 4 Co 402/2015 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu

prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/2018 Z.z., ďalej len „C.s.p.“) potvrdil (ako celok) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nad rámec stotožnenia sa i s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie konštatoval neopodstatnenosť oboch odvolacích námietok týkajúcich sa procesného postupu súdu prvej inštancie, keď podanie predložené na pojednávaní bezprostredne predchádzajúcim vyhláseniu prvoinštančného rozsudku nemalo charakter zmeny žaloby a nevznikla potreba o ňom osobitne rozhodovať, podobne ako súdu prvej inštancie nevznikla ani povinnosť predkladať spis s námietkou zaujatosti konajúcej sudkyne zo strany žalobcu (v tomto prípade pre správnosť záveru o nedostatku náležitostí námietky zaujatosti a neprípustnom namietaní len procesného postupu sudcu v konaní). Za správne považoval oba závery súdu prvej inštancie vedúce k zamietnutiu žaloby, stotožňujúc sa ako so záverom o premlčaní žalobou uplatneného práva (tu inak so zdôraznením, že žalobca tvrdenie o časti nárokov, ktoré by premlčanými byť nemali, žiadnym spôsobom nekonkretizoval ani nepreukázal), tak i so záverom o nepreukázaní zákonných predpokladov existencie zodpovednosti advokáta za škodu (keď inak zo štruktúry odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento - na rozdiel od súdu prvej inštancie - považoval za kľúčový dôvod pre zamietnutie žaloby premlčanie).

3. Proti takémuto rozsudku podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z toho, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.), ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúceho v závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia až dvoch dosiaľ dovolacím súdom neriešených právnych otázok (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa dovolateľa založilo nevykonanie dokazovania (na súde prvej inštancie), resp. vykonanie len niektorých dôkazov a neodôvodnenosť a nepreskúmateľnosť rozsudkov oboch nižších súdov. Právnymi otázkami, ktoré v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené, sú potom otázka 1. či advokát zodpovedá za škodu vzniknutú na strane klienta v prípade, že takáto škoda by na strane klienta nevznikla, ak by advokát využil všetky zákonné možnosti na odvrátenie takejto škody a otázka 2. či advokát zodpovedá za škodu na strane klienta, ktorá vznikla porušením informačnej povinnosti. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu zmenil vyhovením žalobe, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť (?), majúci jednak za to, že nie je splnená zákonná podmienka zastúpenia dovolateľa advokátom, okrem toho však tiež zotrvávajúci na názore o neexistencii tvrdených dôvodov dovolania (jeho prípustnosti), keď obe otázky, na ktorých nižšie súdy založili rozhodnutia v neprospech žalobcu, boli vyriešené správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C.s.p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bol napádaný rozsudok vydaný (§ 424 C.s.p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spisovania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C.s.p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.), uvádza nasledovné :

6. Hneď úvodom sa však žiada uviesť, že hoci u splnomocnenia žalobcu advokátovi Mgr. Jurajovi Hudákovi, pripojeného k dovolaniu z čisto formálneho hľadiska možno dať za pravdu žalovanej namietajúcej, že toto sa (výslovne) zmieňuje len o prvoinštančnom (skôr prvostupňovom) a odvolacom konaní (uvedením spisových značiek, pod ktorými sa vec prejednávala na oboch nižších súdoch), nejde tu opomenúť ako faktor spomenutia v rámci celého radu oprávnení zástupcu podľa splnomocnenia i oprávnenia „podávať riadne alebo mimoriadne opravné prostriedky“ (za stavu nedostatku rozumných pochybností kohokoľvek o tom, že dovolanie je práve jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov), najmä však okolnosť udelenia splnomocnenia, o ktorom je tu reč až 21. februára 2017 (teda až po právoplatnom skončení konania pred nižšími súdmi a zároveň po zániku skorších vzťahov zastúpenia oboch strán sporu dňom 4. januára 2017), vylučujúcu možnosť záveru o záujme dovolateľa

splnomocniť advokáta na svoje zastupovanie v konaní, ktoré už skončilo a naopak vedúcu k jedinej rozumnej úvahe, podľa ktorej udelené splnomocnenie sa má a môže vzťahovať práve a len na zastupovanie v konaní, ktorého cieľom je zvrátiť pre žalobcu nepriaznivý výsledok z konaní pred nižšími súdmi (čiže v konaní dovolacom).

7. Aj za účinnosti C.s.p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.s.p.“) však dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 C.s.p. potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS

46/05).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

15. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

16. V prejednávanej veci nešlo podľa dovolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok; keďže za správny a procesný právu zodpovedajúci treba považovať ako procesný postup spočívajúci v konaní súdu prvej inštancie a jeho následnom rozhodnutí vo veci samej aj po urobení žalobcom podania korigujúceho pôvodnú žalobu bez rozhodnutia o zmene žaloby, za iných okolností majúceho predchádzať rozhodnutiu vo veci (nakolko ani podľa dovolacieho súdu tu nebolo z čoho usúdiť na takú zmenu skoršej požiadavky, ktorá by vykazovala charakter zmeny žaloby s nutnosťou jej podriadenia režimu § 95 O.s.p.), tak i ďalší dovolateľom namietaný procesný postup súdu prvej inštancie reprezentovaný pokračovaním v konaní bez zreteľa na uplatnenú námietku zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne. Akceptovanie takéhoto postupu súdu prvej inštancie odvolacím súdom vrátane uvedenia dôvodov, prečo sa tak stalo, preto znaky nesprávneho procesného postupu predpokladaného ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. nemalo a ani mať nemohlo - zvlášť ak v tomto prípade ani nešlo o postup príchiteľný priamo tomu súdu, ktorého rozhodnutie podľa platnej procesnej úpravy predstavuje primárny predmet dovolacieho prieskumu (tu rozumej odvolaciemu súdu) a len obraznú vstupnú bránu k prípadnému namietaniu nesprávností aj v procese pred iným súdom (tu rozumej súdom prvej inštancie).

17. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti pre nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozsudkov nižších súdov je žiadúce uviesť, že pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že diskutovaný pojem „procesný postup“ (približený už pod 14. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. len výnimočne).

18. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry ESLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

19. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

20. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Pokiaľ žalobca dovolaním namietal nedostatky dokazovania, tu platí, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134 /2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010 a 7 Cdo 248/ 2012).

23. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

24. Pokiaľ dovolateľ zastával názor o prípustnosti ním podaného dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., k tomuto je žiaduce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ rovnakého ustanovenia alebo napokon pre stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnú (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri inom jej posúdení by bol očakávaným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

25. Pri takomto nazeraní na problém síce dovolateľovi nešlo vyčítať, žeby sa o sformulovanie podľa neho dosiaľ dovolacím súdom neriešených otázok nepokúsil a ani žeby v tomto prípade nešlo o otázky právne, s prihliadnutím k založeniu rozhodnutí oboch nižších súdov v prejednávanej veci (teda i rozhodnutia súdu odvolacieho) na záveroch o premlčaní žalobou uplatneného práva a o nepreukázaní

žiadneho zo zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu však kladené otázky mali práve charakter len akademických a rozhodnutie odvolacieho súdu neovplyvňujúcich otázok (pre ktoré dovolanie opierané o úpravu z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. nemohlo byť prípustným). Pozornosti dovolateľa navyše zrejme uniklo, že aj vtedy, ak by tu šlo o iný prípad, v ktorom by rozhodujúcu úlohu nehralo premlčanie a v ktorom by k rozhodnutiu zamietajúcemu žalobu došlo výlučne pre nepreukázanie zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu, na úspech dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci by bolo nevyhnutným „pristihnutie“ odvolacieho súdu pri omyle vo vzťahu ku všetkým predpokladom, o ktoré tu ide, teda pri troch predpokladoch zodpovednosti nájdenie prinajmenšom troch právnych otázok (po jednej ku každému predpokladu), ktoré mal odvolací súd vyriešiť nesprávne a ktorých správne zodpovedanie by záver o nepreukázaní existencie predpokladov zodpovednosti za škodu činilo neudržateľným. Takto ale dovolateľ nepostupoval.

26. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietnuť.

27. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.